

РОЗДІЛ 1

Накрапав дрібний дощ. Владислав вискочив з і-таксу, легким порухом підняв комір водовідштовхувальної куртки і швидко рушив хідником. Назустріч рухалася різнокольорова група підлітків. Вони щось жваво обговорювали, активно розмахуючи руками. Їхні черевики в такт кроків загорялися блідо-зеленим світлом і в мареві дощу нагадували зграйку світляків над тротуаром. Безхатко, який сидів під пластиковою коробкою, похмурим поглядом супроводив гамірну ватагу.

Владислав перейшов дорогу й опинився перед входом до ресторану «Спектр». Дістав юнікард, притулив до ідентифікаційного терміналу — і двері закладу відкрилися. Увійшовши всередину, чоловік обтрусив з попелястого від природи волосся краплини дощу і роззирнувся.

— Дозвольте, пане Владиславе, вашу куртку, — підійшов хостес-андроїд, простягаючи металеву руку.

Владислав скинув куртку і віддав її андроїду. Поправивши краватку, увійшов до зали ресторану. До нього одразу підійшов метрдотель. Цей барилкуватий чоловічок з тонкими чорними вусиками і нагеленим волоссям нагадав Владиславу персонажа третьосортного гангстерського фільму початку двадцятого століття.

— Пане Владиславе, дозвольте провести вас до столика, — метрдотель хвацько затиснув під пахвою планшет і почимчикував до центру зали.

Владислав рушив за ним, хоча супроводу і не потребував, оскільки вже помітив Олю, що сиділа за невеликим

столиком. Його відкрите обличчя проясніло. Дівчина механічно відкинула пасмо чорного волосся, що спадало на обличчя, і таємничо посміхнулася.

— Бажаю приємно провести час, — метрдотель схилився в короткому поклоні, а тоді розвернувся і пішов зустрічати чергового гостя.

— Привіт, ковбою нейропростору, — блакитні очі дівчини іскрилися нетерпінням поділитися якоюсь важливою новиною.

— Що святкуємо?

— Сідай, — запросила жестом Оля, поправила тасьму зеленої сукні, яку вона вдягала на важливі події, — зараз розповім.

Владислав зібрався відсунути крісло, коли це нараз хтось лягнув його по плечу.

— Грєю, яка несподіванка!

Владислав повернувся і побачив колегу Андрія. Той похитувався, мов билинка, тримаючи за талію шикарну білявку.

— Не думав, що ти буваєш в таких місцях, — Андрій притиснув білявку до себе. Та стрельнула очима на Владислава і посміхнулася.

— З'явився привід, — Владислав багатозначно глянув на Олю.

— Ага. Зрозумів. Не буду заважати, — Андрій відпустив блондинку, підштовхнув її вперед і непевною ходою рушив услід.

Владислав нарешті вмовстився на крісло.

— Це ще хто? — вдавано обурено спитала Оля. — І чому він назвав тебе мережевним ніком? Ти ж знаєш, що я не люблю, коли тебе так називають.

— Та... — відмахнувся Владислав. — Разом розробляли систему нейробезпеки. — Він сплів пальці на стільниці. — То чому ти мене сюди запросила? Ще й так поспіхом.

Дівчина відхилилася на кріслі й елегантно поклала долоні на стіл. Цей жест обіцяв якусь дуже-дуже важливу новину. Владислав спокійно ставився до таких новин, тому що в основному вони стосувалися Олиної роботи і з'являлися досить

часто. Він згадав, як їй вдалося змінити технологію синтезу генів, що пришвидшило процес майже вдвічі. Потім вона ще два дні хвалилася Владиславу, як це просуне компанію «Гентек» на ринку Сутінкової зони. А коли, наприклад, вона вирішила проблему надмірної енергоємності процесу синтезу амінокислот, то замовила додому дорогу піцу з природними інгредієнтами, щоб відсвяткувати подію. Але в такому шикарному ресторані вона повідомляє новину вперше.

— Мене запросила на роботу корпорація «Глоуб». Уявляєш? — очі дівчини блиснули від захоплення, щоки запалали.

Владислав розгублено дивився на дівчину, не знаючи, що сказати. «Глоуб» належала до трійки найпотужніших корпорацій Європейської конфедерації. Якщо Ольга погодиться, то доведеться переїжджати до якоїсь із європейських країн. Владислава це не влаштовувало. Його життя встоялося і неспішно рухалося вперед. Негаразди, що траплялися, залишилися у далекому, як йому здавалося, минулому. А ця новина руйнувала його маленький ідеальний світ.

— То що за робота?

— Менеджер автономного інноваційного комплексу.

Не знаючи, як на цю новину зреагувати, Владислав вирішив переглянути меню. Він активував стільницю, і на ній з'явилися опції вибору страв.

— Оце й усе? «Що за робота»? — дівчина торкнулася пипки вуха і склала на грудях руки. — І тебе більше нічого не цікавить?

Владислав заповзято гортав сторінки меню, сліпаючи по стільниці. Потім зітхнув і глянув на Олю.

— І як на це відреагувало керівництво «Гентек»?

— Я ще їх не повідомила, — дівчина і собі почала гортати меню, — але гадаю, не відпустять. Та мені байдуже. «Глоуб» швидко владнає всі проблеми з компанією.

Владислав, не глянувши на дівчину, замовив стейк із синтезованого м'яса й енергетичне пиво. Ольга і собі зробила замовлення.

— Владиславе, — дівчина поклатала свою долоню на його, — ти не радий за мене?

Чоловік витягнув свою долоню з-під її і сховав під стіл. Потім глянув на Ольгу.

— Я не хочу, щоб ти погоджувалася.

Дівчина знову відхилилася на кріслі. В цей час офіціантка-гіноїд принесла замовлення, виставила на стіл, налила в келих Ольги вина і безшумно пішла. Владислав узяв пиво і ледь відпив. Оля почала длубати виделкою в тарілці зі спагеті.

— Це через те, що твоїм батькам під час війни з Північно-Східним союзом відмовили туди виїхати? Тому ти не хочеш жити в Євроконфедерації?

Владислав поставив келих і взяв ніж з виделкою.

— Не мели дурниць. Ти ж знаєш, я не дуже схвалюю твою роботу в «Гентеку», з огляду на те, що її материнська корпорація знаходиться в ПСС. Я просто не хочу переїздом радикально змінювати своє життя. В тебе там буде робота, а чим займатимуся я?

Оля взяла келих червоного вина, зробила великий ковток і поставила келих на стільницю.

— Знайдеш собі...

Зненацька очі дівчини закотилися, обличчя зблідло, вона незграбно смикнулася і впала додолу. По стільниці розплилася калюжа вина. Владислав рвучко схопився з місця, схилився над Ольгою. Торкнувся шиї, пульс майже не відчувався.

— Що з тобою? — шепотів він, шукаючи в кишені юнікард.

Деякі з відвідувачів повставали і підійшли ближче. Підбіг метрдотель. Його подвійне підборіддя тремтіло, на лобі виступили краплинки поту.

— Що сталося?

Владислав гарячково дістав юнікард і натиснув кнопку виклику медбоксу.

— Тут є лікар? — вигукнув він, обводячи поглядом натовп.

Ніхто не відповів. Хтось порекомендував покласти дівчині щось під голову. В цей час від входу до зали почувся шум.

До місця інциденту в супроводі хостес-андроїда рухалися медичні автоноші. Владислав підвівся: лівиця труситься, обличчя зблідле, губи стиснуті. Автоноші плавно підійшли до Ольги і присіли. З бокового отвору виповзло гофроване щупальце з датчиком, який прикріпився до лоба. З іншого отвору виповзло щупальце з ін'єктором і зробило укол. Після цього з-під пристрою висунулися два механічні тримачі й поклали дівчину на носі. Зверху одразу надувся сріблястий пухир, ізолюючи потерпілу від навколишнього середовища. Владислав стояв поруч, в заціпенінні спостерігаючи за цим дійством. Натовп розступився, й автоноші рушили до виходу. Владислав механічно подався за ними.

На вулиці до ресторану під'їхав білосмугастий медбокс і завантажив автоноші. Владислав мимоволі зафіксував юнікардом адресу лікарні, що висвітилася на борту. Позаду стояв метрдотель. Він поклав руку Владиславу на плече і промовив:

— Тобі краще їхати в лікарню. Я викликав таксі.

Владислав глянув на метрдотеля. Йому здалося, ніби йому сниться кошмар, і що він от-от мусить прокинутися. Безшумно під'їхав і-кар таксі. Владислав якусь мить постояв перед відкритими дверцятами, потім повільно сів у салон.

— Назвіть адресу призначення, — долинуло крізь шум у вухах.

Владислав назвав адресу, дверцята закрилися, і таксі рушило.

Всю поїздку він дивився у вікно. Будинки, електромобілі, перехожі, що пролітали повз, здавалися бляклими і нечіткими. В голові кружляла лише одна думка: «Все буде нормально. Все буде нормально. Все буде нормально». Таксі зупинилося. Пролунав голос: «Прибули». На табло висвітилася сума за проїзд. Владислав приклав юнікард до сенсора і вийшов з і-кара.

Великі дерев'яні двері лікарні чомусь нагадали Владиславу двері до шафи його бабусі. Колись він думав, що за ними ховається зубатий монстр, аж поки не переборов свій

страх і не зазирнув усередину. Там висів лишень старий запилюжений одяг. «Перебороти страх», — подумав про себе Владислав і відчинив двері.

В холі лікарні було порожньо. Ліворуч на фоні білих стін виділялися чорні реєстраційні термінали. Владислав підійшов до одного й активував його. На екрані одразу вигулькнула блондинка в медичному одязі та з яскраво-червоними губами. Вона тицьнула блакитну коробочку в екран і промовила:

— Хочеш бути активним цілий день? Швидко відновлювати свою енергію? Вирішувати надскладні завдання? Тоді споживай «Енерджекс»! Він утілить усі твої мрії!

Блондинка зникла, по екрані пробігла стрічка, що попереджала про шкodu самолікування. Після цього екран блимнув і на ньому з'явилось змодельоване жіноче обличчя. Воно штучно посміхнулося і промовило:

— Я вас слухаю.

— До вас тільки що привезли пацієнтку. Можна дізнатися, де вона?

— Назвіть ідентифікаційний номер.

Владислав гарячково дістав юнікард.

— Нуль дев'яносто сім п'ятсот двадцять чотири сімдесят чотири.

Модель опустила очі, ніби щось читала. Потім знову штучно посміхнулася і повідомила:

— Пацієнт з ідентифікаційним номером нуль дев'яносто сім п'ятсот двадцять чотири сімдесят чотири перебуває на другому поверсі в палаті сімдесят три.

Владислав ескалатором піднявся на другий поверх. Зорієнтувавшись за вказівниками, повернув у довгий, м'яко освітлений коридор. Ліворуч — глухі двері палат, праворуч — вузькі вікна з непривітним пейзажем. Назустріч йшли двоє пацієнтів і про щось розмовляли. Услід за одним їхала крапельниця. Далі біля дверей палати стояв сивочолий худорлявий чоловік в блакитному халаті і пильно дивився на новоприбулого. Владислав зрозумів, що він чекає на нього. Лікар скосив погляд, ніби розглядав кутик своїх смарт-окулярів.

— Ви до пацієнта номер нуль-дев'ять-сім-п'ять-два-чотири-сім-чотири?

Владислав ствердно кивнув.

— Що з нею?

Лікар стиснув губи, ніби намагався підібрати слова, щоб інформація, яку він збирався повідомити, не шокувала Владислава.

— Вона втратила майже всі когнітивні функції. Мозок забезпечує лише процеси життєдіяльності.

— Тобто?

Лікар зітхнув, поправив окуляри.

— Тобто в неї вражені півкулі мозку. Вона зараз в комі. Владислав опустив очі та заперечливо похитав головою, потім глянув на лікаря.

— Це якось лікується?

Лікар знову стиснув губи і торкнувся плеча Владислава.

— Ми ще не визначили причину ураження. Можете зайти до неї, — лікар жестом указав на двері.

Владислав увійшов до палати. Посередині вузької кімнати стояло ліжко, на якому лежала Оля. Над ліжком звисав блискучий пристрій. Його маніпулятори, зумкотячи сервомоторами, чаклували над хворою. Бліде обличчя дівчини в матовому освітленні чомусь нагадало Владиславу посмертну маску.

— Ви їй зараз нічим не допоможете, — лікар глянув на монітори. — Їдьте краще додому, відпочиньте, а завтра повернетесь.

Владислав просто стояв і дивився на Олю. Лікар торкнувся його плеча.

— Як щось буде важливе, ми вас повідомимо. Тільки зареєструйтеся в терміналі.

Коли Владислав прибув додому, на вулиці вже панувала темрява, помережена неоновими відблисками. Андрюїд-консьерж на вході щось хотів сказати, та Владислав навіть не глянув на нього і східцями почав підніматися на одинадцятий поверх. Надіявся, що важке сходження приведе думки до

ладу. Вже на одинадцятому поверсі спинився, віддихуючись. Скориставшись юнікардом, увійшов до квартири і відразу пішов у спальню. Їсти не хотілося. Він увімкнув світло і звалився у крісло. Окинув поглядом стіни. На них висіли різноманітні графіки та схеми, які Оля використовувала для роботи. Скільки разів він заставав її, коли та сиділа навпочіпки біля стіни і щось старанно виводила на аркуші паперу. Владислав кілька разів пропонував їй користуватися планшетом, проте вона твердила, що тоді не бачитиме всього задуму. Згадав їхнє знайомство в нічному клубі й перше побачення. Побачення було восени. Їх раптово накрив дощ, і вони заскочили в якусь забігайлівку, де навіть не було бар-дроїда. Але яке смачне там готували морозиво!

Думки Владислава поступово почали сповільнюватись, очі заплющилися, і він поринув у сон. За п'ять хвилин світло в спальні автоматично вимкнулося.

ЗМІСТ

СЕКТОР ПРОСВІТЛЕННЯ..... 5

Просвітлення..... 5

СЕКТОР СИНХРОНІЗАЦІЯ..... 127

Daemon ex Machina..... 127

Птах, що вилітає з полум'я..... 149

Дівчина із зеленим волоссям..... 187

Віртуальна компаньйонка 209

Синхронізація..... 227